

Der sidder en lille gruppe omkring et bord. En usikkerhed og bekymring for fremtiden hænger i luften.

For den verden, de ellers har færdes så hjemmevant i, virker dem pludselig fremmed. Tingene er ikke som de plejer, så de bliver indendørs – bare for en sikkerheds skyld. Så det er længe siden, de har nydt fællesskab med større grupper.

Det kunne være fortællingen om en hvilken som helst familie i dette forår, der har været fuldstændig domineret af coronavirussen. Og det kunne lige så vel være en genfortælling af pinseunderet, som vi hørte det fortalt i Apostlenes Gerninger lige før.

Begge begivenheder handler om, at den verden vi plejer at færdes så tillidsfuldt og hjemmevant i, pludselig har gjort os usikre.

I en af de online gudstjenester vi har forsøgt os med i denne tid, sammenlignede jeg coronatiden med en adventstid. Hvor vi holder håbet oppe og venter på, at det igen bliver godt.

Mine ord dengang var mest tænkt som en optakt til en salme, der indgik i gudstjenesten. Og jeg må indrømme, at det på det tidspunkt måske ikke stak meget dybere end det.

Men det satte nogle tanker i gang hos mig. Hvad hvis vi leger lidt med den tanke, at vi faktisk *har* befundet os i en adventstid?

Og nu tænker jeg ikke i forhold til corona men i forhold til kirkeåret.

Søndagene mellem påske og pinse er gennemgående karakteriseret af, at de står i johannesevangeliet og at de står i det, man kalder for Jesus' afskedstaler. Det er lige inden hans død, hvor han gør en masse ud af at fortælle disciplene at det er som det skal være, fordi han dybest set er af Gud og skal vende tilbage til Gud – *men* at der vil ske noget andet, som for altid vil binde disciplene til Jesus, selv om han vil være væk.

Så mellem påske og pinse er omdrejningspunktet, at Jesus forbereder disciplene på, at noget vil ske, noget vil komme. Og advent betyder som bekendt – komme.

Og hvis vi tænker lidt videre: hvad vil der ske, hvis vi legede at pinsen ikke er den sidste højtid i vores kirkeår, men derimod var den første?

Pinsen har jo ellers altid fået en lidt stedmoderlig behandling. Den ligger på et tidspunkt, hvor have og sommerhus måske trækker mere i os.

Den plejer også at ligge efter konfirmationerne til præsternes store lettelse, for så behøver vi ikke undervise for meget i denne luftige og u håndgribelige begivenhed.

Og så tror jeg også, at højtidens opbakning i befolkningen lider under, at vi aldrig har fået opbygget store madtraditioner omkring denne højtid.

Pinsen kan vi hverken forbinde med brunede kartofler eller duften af lammesteg. Vi sanser den ikke, vi ser den ikke.

Men hvis vi nu skubber pinsen helt hen i forreste række: hvor vi om end stadig ikke ser på den, men så ser alt andet *gennem* den.

Som en slags pinsebriller vi kan tage på, når vi når frem til de konkrete, historiske fortællinger om fødslen og korset. Så det ikke bare handler om krybbespil og brunede kartofler. Eller om æggejagt og lammesteg.

Men så fødsel, kors, død, opstandelse gøres til mere end historiske vidnesbyrd. Hvor de gøres til virksom nutid. Med pinsen bliver historien om Jesus Kristus til historien om mig.

Og hvad der overgik Jesus, det skete for os. For os!! Dét er sagens kerne!!

Men det er jo ikke en konklusion vi uden videre selv kan drage ud fra de historiske begivenheder. Og det er og bliver vilkåret for et tænkende kristent menneske, at vi altid er spændt ud mellem dette: på den ene side den givne tilværelse – sådan som den tager sig ud for min fødder og på den anden side verden som underkastet Guds Ånd. Ånder det himmelsk over støvet spørger vi, nogle gange endda med temmelig stor skepsis. Og et fast og sikkert svar på det – ja det blæser med vinden.

Måske kan pinseunderet med Guds Ånd, der sendes for at tage bolig i os, bedst sammenlignes med et kærlighedsløfte.

Tag et brudepar der står foran alteret – parate til at give deres JA – et livslangt løfte.

De binder sig sammen i dette JA, dette løfte. Og de binder sig sammen i troen på den andens løfte. For kun et løfte der tros, fastholder relationen både her og nu, men lukker også fremtiden op. Så det par lever deres liv i troen på, at det der gælder nu, det gælder også i morgen. Vel og mærket uden vished eller garantier.

Det er vilkåret for kærligheden.

Og det er også vilkåret for troen.

Gud er aldrig trådt frem for mennesket med andet end sit udtrykkelige løfte – sådan som det bliver formidlet af Jesus – både i hans talte ord og i hans levede liv.

Og vi kan på den anden side heller ikke træde frem for Gud med andet end troen på dette løfte. Og det er her, Ånden kommer os til hjælp.

På den måde sker der som sådan ikke noget nyt med Ånden.

Men der sker det, at det der siges eller er tidligere er blevet sagt – pludselig vækkes til live, så det træder frem for os i et nyt lys.

Hvor mange dåbsforældre vil ikke kunne nikke genkendende til den følelse, at dåben pludselig ikke bare handlede om at få vand i håret, som de lidt kækt havde sagt forinden. Men at der sker noget, så de kan sænke deres skuldre og løfte deres blikke, fordi de lige dér oplever, at barnets liv rækker ud over deres hænder.

Eller når vi modtager brødet og vinen og på uforklarlig vis lige dér oplever en.... ja hvad skal man kalde det, en ud af kroppen-oplevelse, som man måske ville sige i dag. Eller måske bedre med Jesus egne ord: at vi dér er i ham og han i os.

Det er jo hverken oblaten eller vinen, der har den virkning. Men det er, at vi fatter tro på løftet om, at Han er med os – at vi aldrig efterlades Faderløse, men at Han dér kommer til os.

Og hvad disciplene angår, der den dag sad bag lukkede døre i Jerusalem, det var jo ikke sådan at de blev ramt af en åbenbaring af en helt ny verden. Men Ånden åbenbarede det, de allerede havde hørt og oplevet. Og dér forstod de, at alt det Jesus havde sagt til dem – nemlig de ord vi hører om i teksterne mellem påske og pinse – at det stod ved magt:

At det der var sket med Jesus på korset ikke længere betød død og endelighed, men at det betød Guds svar på den magtesløses kalden og at det betød, at Gud vil sætte liv hvor alt synes slut.

Fortiden var blevet til nutid.

Ligesom det bliver til nutid for os, når vi gribes af en salme, et Ord der virker, et sakramente, der løfter os. Altså hvor Ånden gør det døde bogstav til levende ord, der på sætter sig i os.

Det kan godt være det er en forbigående oplevelse. Men dér i glimtet af, at Gud er i os, der er det ikke bare nutiden men også fremtiden der åbnes for os.

Ligesom et brudepars relation også handler om troen på, at relationen varer fremover.

Sådan er det også med Gud og os.

Og hvis vi lige skal binde en knude på det med kirkeåret, og hvad der egentlig kommer først.

Det er i Kristus vi kender Gud, og derfor er der selvfølgelig en vis logik i, at vi følger det kronologisk – altså at vi starter med Hans fødsel.

Men kirkeåret skal jo i virkeligheden forstås cirkulært.

For Gud var, han er og han kommer til os. Igen og igen.

Så måske er det bare lidt ligesom hønen og ægget. Det ene forårsager det andet.

Og Pinsen – det forårsager, at vi i alt andet fejrer, at Gud kommer til os. For vores skyld.

For Han kommer til os – som Ånden kom til disciplene og indgød dem nyt mod på tilværelsen.

Han kommer til os som det lille sårbare spædbarn en mørk julenat, for at dele livets vilkår på godt og ondt med os.

Og Han kommer til os i de langfredage ethvert liv byder på, og dér vil Han genrejse os til liv.

Glædelig pinse. Amen.

*Anne Sophie B. Jakobsen*